

корени, които дърветата отъ двата брѣга пу-
щаха въ водитѣ ѝ. Може би на тия безбройни
жилки, като по струни — и по тия подвижни
пѣсъци, вълнитѣ свирѣха и издаваха тая чудна
мелодия въ нощта.

Азъ чувахъ да шуми Места тѣй за първи
пжтъ. Тѣй тиха бѣше нощта и тѣй страненъ
тоя шумъ, че всичко сякашъ се промѣни из-
веднѣжъ: порастна и се изправи черната стена
на гората, тъмна, страшна, очертанията на
дърветата, отрупани съ лиани, спуснали вжжа
надолу като отъ мачти, вземаха фантастиченъ
видъ: сякашъ грамадни, черни кораби тежко
се поклащаха въ нощта, а водитѣ на Места
се бѣха изпълнили съ душитѣ на удавници...

Въ такива минути дълго време се мълчи.
И, помня, мина доста време, когато азъ се
свзехъ и колкото можахъ по-спокойно, ка-
захъ на Попето:

— Нѣма нищо. Рѣката е... рѣката шуми...

Азъ виждамъ насълзенитѣ му очи, разби-
рамъ, че той иска да ме вѣрва, но не може.
Но, покоренъ и търпеливъ, той остава задъ
мене на мѣстото си, изправенъ срещу чер-
ната стена на гората, окръженъ отъ таин-
ствения шумъ на рѣката.

Нищо лошо не се случи, разбира се, и тая
нощъ. Но на другия день Попето се връщаше
въ заставата съ изпито и желто като прѣстъ
лице, и коситѣ надъ слѣпитѣ му очи сякашъ